

Olvasmány

Ám 7, 12-15

Amacja, Bétel papja ezt mondta Ámosznak:

„Látnok! Menj el innen! Menekülj, Duda földjére! Ott edd a kenyeredet és ott prófétálj! Bételben többé ne prófétálj, mert királyi szentély ez, és a királyság temploma!”

Ámosz így felelt Amacjának: „Nem vagyok én próféta, sem prófétának fia: pásztor vagyok és fűgét termeszték. Az Úr azonban elhívott a nyáj mellől. Azt mondta nekem az Úr: »Menj, prófétálj népemnek, Izraelnek?«”

Szentlecke

Ef 1, 3-14

Testvéreim! Áldott legyen az Isten, Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki Lelkének minden mennyei áldásával megáldott minket Krisztus által. Őbenne választott ki minket a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk színe előtt. Szeretéből eleve arra rendelt bennünket, hogy akaratának tetszése szerint Jézus Krisztus által fogadott fiakká legyünk, és magasztaljuk fölséges kegyelmét, amellyel szeretett Fiában jóságosan megajándékozott minket.

Őbenne nyertük el vére árán a megváltást és bűneink bocsánatát bőséges kegyelme folytán, amelyet teljes bölcsességben és megértésben gazdagon árasztott ránk. Tudtunkra adta ugyanis akaratának titkát, azt az őbenne előre meghatározott jóságos tervet, hogy elérkezik az idők teljessége, és Krisztusban mint Főben egyesít mindent, ami a mennyben és a földön van.

Őbenne nyertük el mi is az örökséget annak rendelése szerint, aki mindent szabad elhatározásából tesz. Szolgáljunk hát fölsége dicsőségére, mi, akik már korábban is Krisztusba vetettük reményünket. Benne kaptátok meg ti is a megígért Szentlélek pecsétjét, miután hallottátok az igazságról szóló tanítást, üdvösségetek evangéliumát, és hittetek benne.

Ő a foglalója örökségünknek, annak, hogy teljesen megváltva övéi legyünk az Isten fölségének dicsőségére.

Evangélium

Mk 6, 7-13

Jézus magához hívta a tizenkettőt, és kettesével elküldte őket, hatalmat adva nekik a tisztátalan lelkek felett.

Megparancsolta nekik, hogy az útra ne vigyenek semmit, csak vándorbotot: sem kenyeret, sem tarisznyát, sem pénzt az övükben. Sarut kössenek, de két ruhadarabot ne vegyenek magukra.

Azután így folytatta: „Ha valahol betértek egy házba, maradjatok ott addig, amíg utatokat nem folytatjátok. Ha valamely helységben nem fogadnak be és nem hallgatnak meg titeket, menjetek el onnét, s még a port is rázzátok le lábatokról, tanúbizonyságul ellenük.”

Azok elmentek s hirdették mindenkinek, hogy térjenek meg. Sok ördögöt kiűztek, és olajjal megkenve sok beteget meggyógyítottak.

(...)

Jézus nagyon világosan és egyszerűen fogalmazza meg tanítványai felé, hogy milyen legyen a viselkedésük, amikor megérkeznek a városba. Szerénység, alázat, határozottság, elhivatottság – talán ilyen szavakkal lehetne illetni az ideálisként felvázolt magatartást. Ami azonban mindenképpen kiviláglik belőle, az roppant sajátos: ha visszautasítással, megnemértéssel találkoznak a tanítványok, ne legyenek dühösek, ne lázongjanak, ne erőszakoskodjanak. Jézus csupán ennyit mond: „*menjete el onnét, s még a port is rázzátok le lábatokról, tanúbizonyságként ellenük.*” Az igehirdetés elutasítása nem a hithirdető, hanem Isten ellen szól. Ezért az ítéletet sem a hithirdetőnek kell kimondania, hanem magának Istennek. A hithirdető dolga ennyi: megtenni, amit tud, s ha zárt fülekre talál, tovább menni.

Ez a roppant egyszerű magatartás azonban rávilágít a lényegre: a tanúságtétel, a hithirdetés nem az egyes ember, de még csak nem is az egyház erőfeszítése, hanem elsősorban Isten kegyelmének a műve. A hitet nem mi kényszerítjük ki a nemhívóból – mi életünkkel, tetteinkkel, szavainkkal pusztán méltatlan eszközei lehetünk az evangélium terjedésének. A mi nagyságunk nem abban áll, hogy embereket tudunk megtéríteni, hanem abban, hogy Isten művének segítői, munkatársai lehetünk. Ez az igazi csoda, hatalmasabb, mint hogyha mi térítenénk meg országokat önerőből. Mert ez annak a csodája, hogy a végtelen és mindenható Isten elfogad bennünket, feladatot bíz ránk, gondját, törődését, erőfeszítéseit ezért a világért megosztja mivelünk.

Hatalmas dolog ez! Hisz nem lenne szüksége küldöttekre, mehetne ő maga is. Nem lenne szüksége gyógyítókra, gyógyíthatna ő maga is. Nem lenne szüksége papokra az egyházban a szentségek kiszolgáltatására, áradhatna a kegyelem anélkül is. De ő mégis azt akarja, hogy így legyen. Ő azt akarja, hogy legyenek küldöttek, legyenek gyógyítók, legyenek papok. Miért akarja? Nem tudhatjuk, hisz az ember közreműködése sokszor inkább árt, mint használ Isten ügyének: gyarlóságaink, bűneink, rossz életünk inkább csak elriasztanak sokakat, mintsem hogy Krisztushoz vonnák őket. De mégis, mi kellünk az Istennek.

Dr. Török Csaba krisztinavárosi káplán elmékedései (<http://www.kormend.plebania.hu>)

HIRDETÉS

A Plébánia Hivatal július és augusztus hónapokban hétköznapokon 8.00–12.00 óráig tart nyitva.